

dulf, amb l'oportuna explicació que és on desembarcaren els «moros» en el raid que hi feren l'any 1583, per apoderar-se de l'illa.

Car verament això té l'aire d'un nom de persona germànic. Precisament el langobard GANDULF, d'on prové l'italià *Castel-Gandolfo*. Förstemann (*Altdt. N-B.*, col. 595) n'aplega quatre testimonis en fonts germàniques de provinença sobretot italiana (alguna no tan clara, potser més nòrdica, de cap als Alps), per més que no és ben clar que vingui de l'arrel germ. GANDI- (poc freqüent, i no de la fecunda WALD-). ¿Existiria també en llengua gòtica, i seria herència d'algun baró visigòt? Ben hipotètic tot, en aquesta última suposició, i ben poc versemblant tractant-se d'una illeta sempre deserta. En general no ens podem empassar que un nom langobard hagi anat a parar a les Illes, i a Cabrera menys que enlloc. Manlleu italià, tampoc tenim cap base per creure-l'hi; i en tot cas, llavors, hauria d'ésser amb *o*, no pas amb *u*. Argument que tanca de cop. En fi la variant de Tofiño, isolada, no tenim raó objectiva per creure-la tan autèntica com les altres unànimes.

Es tracta d'un miratge etimològic, que convé denunciar, per evitar la formació de llegendes. Coromines creu segur que és un nom de persona sí, però de provinença africana, segons la seva estructura. Entre els noms de persona algerians, colleccionats per la llista del *Gouv. Gen. Alg.*, se'n troben bastants com *Gändûz* (amb *g* oclusiva —el *qaʃ* de tres punts—, que per si sola denuncia l'origen bereber, no aràbic), o com *Qännûs* o *Qännuğ*. El canvi de *nn* en *nd*, fóra tan versemblant com el de *q* en *g*. Amb tot això, sentim que «ja ens cremem» (que anem a frec de la solució).

Però tant en el detall fonètic, com des del punt de vista de la documentació aràbica, anirem més a la segura si preferim un altre NP documentat en la font algeriana: *ħannûf* (com masculí, i el femení corresponent *ħännûfa*). Car això pertany a una arrel aràbiga coneguda, per més que no de les copioses, la de *ħaniʃ* «fier, qui porte le nez haut» (Belot). La base més concreta es deu trobar, però, en un mot de la mateixa arrel: *ħaniʃa* «manteau de poil ou de laine de chèvre», del qual es va assenyalar alguna descendència en el tresor dels manlleus hispànics medievals (DOZY-ENGELMANN, *Glossari*, 263). Dozy (*Suppl.*, I, 409) creu probable que en el fons sigui pres del bereber.

El NP *ħannûf* segons les normes estructurals aràbigues, pogué ésser, doncs, 'aquell de la *ħaniʃa*, el del mantell de pell de cabra'. D'aquí a *Ganduf* podem dir que el pas és quasi del tot normal, segons les normes fonètiques observades en els arabismes, car almenys és ben corrent que *ħ-* es torni *g-* (si no esdevé *f-*), i *nn* es troba diferenciat en *nd*, per l'esforç d'acceptar una geminada *nn*, estranya als sons corrents de la llengua (recordem *pindola*, *colonda*, *-ondell*, etc.).

Si aquest nom, que podem qualificar de turco-bereber, és més o menys versemblant que fou deixat allí per la banda del desembarc de 1583, ho